

Чирко Роксана Юрївна

слухач магістратури 1 курсу ННІ №1
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Роговенко М.М.**
доцент кафедри філософії права
та юридичної логіки, кандидат педагогічних
наук, доцент

ЗАСТОСУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ДОМІНУВАННЯ ПРИ ВИРІШЕННІ МОВЛЕННЄВИХ КОНФЛІКТІВ

Конфлікт – це одне з розповсюджених явищ міжособистісного спілкування. Слово “конфлікт” походить від латинського *conflictus* – зіткнення.

Зміст поняття конфлікту розкривається через наступні значення: стан відкритої, часто затяжної боротьби; стан дисгармонії у відношеннях між людьми; психічна боротьба, що виникає як результат функціонування взаємовиключних імпульсів, бажань і тенденцій.

Одним із типів конфлікту – є мовленнєвий конфлікт. Він відбувається тоді, коли одна зі сторін перешкоджаючи іншій, свідомо активно здійснює мовленнєві дії у формі докору, зауваження, заперечення, звинувачення, образи тощо. Якщо один із учасників конфлікту не вважає міжособистісні відносини з іншою стороною важливими, то його поведінка в конфлікті буде більш деструктивною, конфронтативною.

Основною причиною конфлікту є певні протиріччя між поглядами, інтересами та розуміння того чи іншого поняття. Соціальна природа конфліктів обумовлена нерівністю людей, їх різними можливостями: претензіями на владу (М. Грушевський, Ф. Ніцше, Д. Донцов); матеріальними, майновими, економічними (Н. Макіавеллі); розбіжністю таких пріоритетів, як традиції, вірування, морально-правові норми (Е. Тейлор, Дж. Фрезер, Б. Девідсон та ін.) різницею в "пасіонарних зарядах" (А. Гумільов).

За рівнями прояву конфлікти поділяють на емоційний, когнітивний, поведінковий, регулятивний, комунікативний.

Питання, пов'язані із запобіганням та вирішенням мовленнєвих конфліктів завжди були в центрі уваги дослідників. Зокрема, П.Т. Коулман виділяє кілька ефективних основних стратегій урегулювання небезпечних конфліктів, пов'язаних із владними повноваженнями: доброзичливості, підтримки, поступливості, самостійності, адаптації, непокори та домінування.

В конфліктах, де рівень влади у сторін є не однаковий, їх вирішення відбувається зазвичай через домінування. Сьогодні у наш менталітет закладено думку, що домінування на роботі – це погано. Проте, домінування можна використовувати як стратегію врегулювання конфлікту [1].

П.Т. Коулман зазначає, що домінування є найпоширенішою стратегією врегулювання конфліктів [1, с.141]. Конфлікт є русійним механізмом вирішення спірних питань, якщо учасники конфлікту володіють інструментами для їх вирішення. Домінування є шаблонною стратегією поведінки багатьох відомих особистостей, як приклад, Джордж Паттон, Маргарет Тетчер, Шакіл О'Ніл і Дональд Трамп. Мовленнєві конфлікти можуть завдати непоправної шкоди у взаємовідносинах між людьми. Вчені наголошують, що при вирішенні конфлікту слід не переступати певну межу та вправно скористатися домінуванням [1].

Дослідження свідчать, що отримати максимальний результат і досягти своєї мети при вирішенні конфлікту можна, якщо зберегти добрі відносини з іншою стороною конфлікту. Тому важливо підбирати правильні шляхи їх вирішення для зменшення шкоди або взагалі уникнення [2].

Список використаних джерел:

1. Результативний конфлікт/ Пітер Т. Коулман, Роберт Фергюсон; пер.з англ. Інни Софієнко. – 2-ге вид. – К.: Наш формат, 2017. – 312 с.
2. Роджер Фішер, Вільям Юрі, Брюс Петтон. Шлях до ТАК: як вести переговори, не здаючи позицій/ з англійської переклала Роксолана Свято. – К.: Основи, 2016. – 220 с.

Пелех Катерина Богданівна

курсант 1 курсу ННІ № 3

Національної академії внутрішніх справа

Науковий керівник: **Дорошук Н.О.**

доцент кафедри історії держави та права,

кандидат історичних наук, доцент

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АКТИ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕТЬМАНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ЯК ОСНОВА ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У сучасних умовах трансформації суспільного життя в Україні невідкладним завданням залишається успішне завершення реформи правоохоронної системи. Це не можливо зробити без належного теоретичного осмислення вітчизняного історичного досвіду та закономірностей реформування цього напрямку державної діяльності у провідних зарубіжних країнах. У цьому контексті особливий інтерес викликає дослідження основ правоохоронної діяльності в Українській гетьманській державі.

Дослідженню питань законодавчого врегулювання правоохоронної діяльності в Україні присвячено праці вітчизняних учених: О.М. Бандурка, В.І. Василичука, В.О. Глушкова, М.Л. Грібова, Е.О. Дідоренка, О.Ф. Долженкова, В.П. Євтушка, А.М. Кислого, О.І. Козаченка,